

skulde være; det skulde naturligvis hentes fra de allerfænesten Aar — hørt noget Medlem af denne Forsamling være i den Forlegenhed eller være i den Stilling, som det ærede Medlem har sat sig selv i, at forsvare en Finantsstyrelse som denne baade hvad Form og Indhold angaar; for mere forstyrret, mere absolutistisk har aldrig nogen Finantsstyrelse været, saalænge vi i alt Fald have haft og udført Befalingen om Finantsbudgetters Afleggelse siden 1841. De ville forgjæves lede efter en saadan Vilkaarlighed i Finantsstyrelsen under de enevældige Konger. Meget er budt os fra den videnskabelige Højskole, man er løbet omkring med at forandre sine Retstheorier med Regjeringens Opfindelser for dog endelig at kunne komme med, om end bagefter med Omtryk af Kollegiehæfter og besl. Men det forekommer mig dog, at det ærede Medlem er gaaet et Skridt videre, naar han virkelig her i Salen har Mod til at staa op og forsvare et saadant Regimente. — Jeg følger med Glæde Flertallet og dets ærede Ordfører, og nu kan det ærede Medlem nok fortælle os, at han ikke betragter Orla Lehmann som Autoritet, ikke betragter afdøde Geheimeraad Madvig som Autoritet. Vi vide, at denne sagde kort forud for sin Død, hvor umulig den Opfattelse var at forsvare, som Ministeriet og det ærede Medlem gjør gjældende, ogsaa angaaende Berettigelsen af ved privat Initiativ at forlæste en foreløbig Lov, og hvor umuligt det var at forsvare Forligningsligheden af en provisorisk Finantslov med Grundloven. Det ærede Medlem kan godt fortælle os freidigt og frimodigt, beskyttet eller i Forbindelse med den høje Regjering — det er en let Sag at glide med Strømmen, naar Magten er ovenpaa — at han er langt forud for Madvig, Lehmann og Monrad, alle disse Navne, der i konstitutionel Henseende har stor og værdifuld Klang her i Landet baade til Høire og til Venstre. Han bliver i mine Dine ikke en Tomme høiere for det. Det ærede Medlem faar aldrig efter min Mening det Navn i vore konstitutionelle Aarbøger, som noget af de Navne har, som han nu her viser nedad. De have havt Betydning for Frihedens Grundlæggelse, og de Sidste af dem havde lagt Mærke til, hvorledes det gik, at de skulde bede om Undskyldning for, at de maatte være her og blive den Fane tro, som de havde tjent fra deres Ungdom. Hvor forskellige vi end i mange Henseender kunne være fra disse Mænd, skulle vi dog alligevel ikke tillade, at en yngre Mand saaledes sætter dem til Side og ned sætter deres Minde iblandt os. De Herrer Mi-

nistre vilde blegne, hvis de skulde stilles frem for Historiens Domstol ved Siden af disse Mænd og gjøre Rede for deres Forstaaelse af en fri Forfatning og deres Handlemaade i de sidste 4 Aar. Naar vi gaae ind os blot lige 30 Aar tilbage og se, hvorledes Conseilspresidenten da, siddende i det Udvalg, som havde Rigsretsanklagen imod det Ørstediske Ministerium til Behandling, vil have det anslaget for det, det havde taget trods Rigsdagens Negtelse — og naar vi saa tænke os den Situation der og den nu, er der intet Holdepunkt for noget som helst Forvar efter min For mening. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgtreds (Scharling) maatte være langt siffigere, end han giver sig ud for at være, naar han skulde kunne komme med et Forvar med nogen som helst Anstand for dette Forhold. Lad os ikke saaledes begrave vor egen bedre Fortid. Tillader Reaktionen sig end under de nuværende Forhold at begrave vore bedste Minder fra den konstitutionelle Tid: de komme nok igjen; det er kun en Overgang. Reaktionen sidder ikke saa godt i det; vi læse nok om skræmmende Forklaringer, Forsikringer, Taler o. s. v.; men hvad Bei komme de i Virkeligheden? Det gjælder at have Taalmodighed, sige de. Der er ogsaa Andre, som have Taalmodighed. Historien vil nok komme til at give Sandhed og Ret Vren. Disse enkelte Mænd kunne saameget ikke ved Hjælp af nogle enkelte Professors Fortolkninger lave os en ny Grundlov og praktisere den i ret mange Aar.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg har i Virkeligheden ikke nogen Anledning til at forlænge denne Forhandling, da jeg er overbevist om, at Intet af, hvad jeg vil kunne sige, vil faae nogen Indflydelse paa den Afstemning, der forestaar, og da jeg tilmed ikke har noget Nytt at fremføre til Klarere Belysning af de Spørgsmaal, der foreligger, og i saa Henseende kunde jeg vel sige: Gjesjaa lidt som noget af de ærede Medlemmer, som tidligere have havt Ordet. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa en Gjentagelse af det Gamle, for Thinget Velbekjendte. Naar Udvalgets Flertal imidlertid i sin Betænkning har draget den Slutning, at, naar Regjeringen ikke udtrykkelig har paaberaabt sig nogen Grundlovshjemmel ved Udstedelsen eller ved Tilbetebringelsen af den tgl. Resolution af 26de Januar 1886, saa laa deri, at Regjeringen selv erkjendte, at denne Resolution laa udenfor Grundloven — saa skal jeg dog derom bemærke, at det efter min Erfaring om, hvad der er Praxis, ingenlunde